

Ex-genoten

'WE ZATEN OPEENS OP EEN ZINKEND SCHIP'

Haar verhaal

Anna Rottier (41, theateractrice en -regisseur) heeft enkele jaren een andere relatie gehad, is nu weer single.

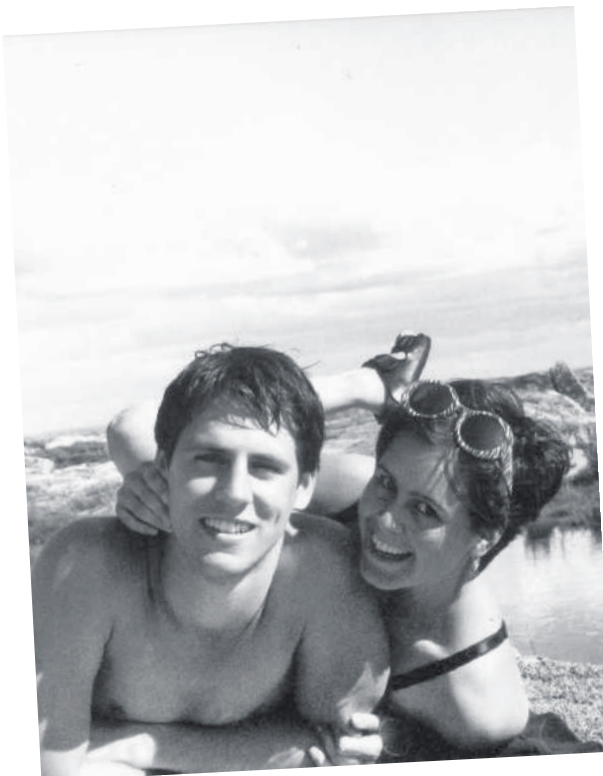
„We zaten samen op de Toneelschool in Arnhem. Ik in het vierde jaar, hij in het eerste. Hij was knap, charmant, grappig, poëtisch, romantisch. Toen hij een toneelstuk aan me opdroeg, was ik ontroerd. Het leeftijdsverschil voelden wij niet, al was het er wel. Artistiek pasten we enorm goed bij elkaar; we richtten een muziektheatergroep op, Polly Maggoo, waar we een aantal mooie successen mee beleefden.

„Tijdens het Oerolfestival in 2003 was ik hoogzwanger. Het was een heerlijke zomer, we hadden allemaal plannen met ons gezelschap. Toen Esa eenmaal geboren was, hoe bijzonder en mooi dat ook was, kwamen we al snel in zwaar weer. Ik denk dat het vaderschap voor Mathijs te vroeg kwam. Ik vond hem afstandelijk, was jaloers op de aandacht die hij aan Esa gaf, en raakte daarvan in verwarring. Opeens was het een soort zinkend schip waar we op zaten. Uit angst hem kwijt te raken ging ik alleen maar harder aan hem trekken. Uiteraard met een averechts effect.

„Die volgende zomer ontmoette hij op Oerol een meisje, en eenmaal terug in Amsterdam bleef hij haar zien. Ik heb mijn boeltje gepakt en ben met Esa naar Zweden vertrokken, waar mijn ouders wonen. Het is niet meer goed gekomen tussen ons.

„Ongelofelijk kwaad was ik. Ik voelde me verraden en belazerd. Maar hoeveel zin ik ook had om naar Tokio of zo te verhuizen, ik vond dat Esa recht had op een relatie met zijn vader. Als ik hun contact dwarsboomde, zou hij me dat later nadragen. Hij is nu tien en het gaat hartstikke goed met hem. Boos ben ik niet meer op Mathijs, ik ben trots op de band die hij met Esa heeft opgebouwd. We bespreken altijd van alles, eten geregeld samen en van de zomer zijn we met zijn drieën naar Zweden geweest.”

Twee ex-partners vertellen over hun liefde en hoe die voorbijging. Anna Rottier en Mathijs Verboom waren vier jaar samen. Ze hebben een zoon (10).

Zweden, 1999

Uw verhaal in deze rubriek? Mail naar exgenoten@nrc.nl

'IK BEN GEVLUCHT, IK DACHT NIET AAN ANNA'

Zijn verhaal

Mathijs Verboom (36, theatermaker, docent drama-schrijven) is na een relatie van een paar jaar weer single.

„Van Anna leerde ik hoe je een volwassen leven leidt, zonder chaos. Ik was eerstejaars en woonde voor het eerst op kamers. Stoer vond ik haar, en spannend. Na haar afstuderen ging ze een paar maanden werken in Zweden. Daar bezocht ik haar en bij het afscheid, op het vliegveld van Stockholm, heb ik zó gehuild. Het was voor mij volkomen nieuw dat ik iemand die geen familie was, kon missen. Ik ben heel gelukkig met Anna geweest.

„Al snel zijn we samen een toneelgezelschap begonnen. Een tijdlang ging dat heel goed en versterkten we elkaar. Maar toen we het moeilijk kregen, konden we elkaar geen ruimte geven omdat we elkaar steeds op de werkvloer tegenkwamen. Dat zie ik nog steeds als een van de oorzaken dat het misging.

„We hadden allebei een ander idee van de toekomst. Ik was blij met Esa, ook al kwam hij niet helemaal gepland, maar Anna wilde snel nog een kind, en ze wilde een huis kopen. Toen werd het ineens eng voor mij. Ik was een stuk jonger en bezeten van het kunstenaarschap. 'Kan ik nog wel schrijven?' vroeg ik me af. 'Word ik niet ingekapseld door het ouderschap?' Ik ben letterlijk gevlucht. Weggerend. Daarbij heb ik totaal niet aan Anna gedacht. De jaren daarna heb ik moeten gebruiken om haar ervan te overtuigen dat ik niet ben weggerend als vader.

„Die zomer dat we uit elkaar gingen, was Anna met Esa een maand in Zweden geweest. Na thuiskomst herkende hij me aanvankelijk niet. Dat beeld van een vader die niet wordt herkend door zijn kind, vond ik vreselijk. Zo'n vader wilde ik niet zijn, besloot ik.

„Ik bewonder Anna dat ze het geduld heeft weten op te brengen om mij weer toe te laten, zodat het ons gelukt is om samen, op een gelijkwaardige manier voor onze zoon te zorgen.”

Brigit Kooijman

Monique Snoeijen schrijft de soundtrack van haar leven. Deze week: de minister van Jongeren of zo.

Levenslied

T van Twerken en Z van Zoenen

Na schooltijd zit mijn dochter naast een pot thee ijverig te werken: ze probeert haar seksalfabet af te maken. De A van Anaal, de B van Beffen en de C van Clitoris spreken voor zich, maar ze studeert nog op de J en de Q en een betere oplossing voor de W van genitale Wratten.

Een seksalfabet is volgens mijn zeventienjarige dochter het ideale spelalfabet voor jongeren. Ze kunnen het makkelijk onthouden en het taboe op seks verdwijnt er misschien door. Het is dat minister zo'n saai baan is, zegt mijn dochter, maar ze zou dus heel goed aan het hoofd kunnen staan van een of ander ministerie van Jongeren of zo. „Serieus. Ik zit boordevol goede ideeën.” Het seksalfabet is er nog maar één van.

Als bewindsvrouw zal ze niet snel geschokt zijn. De film *Jeune & Jolie* die we samen zagen, over een zeventienjarig meisje van goede komaf dat zich prostitueert, bevatte in haar ogen „opvallend weinig seks voor een film over een hoer”. Wat haar het meest choqueerde was de reactie van de moeder toen zij achter het dubbel leven van haar dochter kwam. „Alsof die moeder iets was aangedaan!” En dat het voormalige tienerzangeresje Miley Cyrus tegenwoordig de hele dag haar tong uit haar mond laat hangen en dol is op de T van Twerken, „dat moet ze lekker zelf weten”. „Persoonlijk had ik alleen een ander broekje aangetrokken. Nu schudden er van die kipfileetjes uit dat huidkleurige latexbroekje.”

Het lijkt me duidelijk: deze potentiële minister weet wat er speelt onder jongeren. Ik was dus benieuwd wat ze vond van het artikel dat vorig weekend in *de Volkskrant* stond: 'Gun je kind seksualiteit'. Ze bleek het roerend eens te zijn met het pleidooi om meer seks in tienerboeken te stoppen. Normale seks. Mijn dochter hoeft geen duur onderzoek te laten uitvoeren om te weten dat meisjes het tongzoenen vaak overslaan om meteen met de P van Pijpen te beginnen.

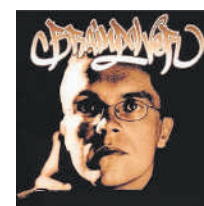
De Alles of Niets-generatie, zo noemt ze de generatie van haar zusje van veertien. Of ze slapen met een knuffel, of ze staan in een park een jongen af te trekken. Of ze drinken cola, of ze slaan er-gens in een portiek Flügeltes achterover. Vooral over dat drinkgedrag maakt mijn dochter zich zorgen. „Omdat alcohol verboden is, drinken veertienjarigen stiekem en omdat niemand ze dan kan controleren, loopt het uit de hand.”

Speerpunt van haar beleid zou zijn dat drinken, net als seks, gewoon wordt. Ze voorspelt grote problemen nu de leeftijdsgrens voor alcohol volgend jaar verschuift van zestien naar achttien jaar. „Moeten ze twee jaar langer illegaal drinken.”

En dan heeft ze het maar even niet over jongeren als zichzelf, zeventienjarigen die net een jaar mogen drinken, maar vanaf januari dus opeens niet meer. „Wie verzint zoiets belachelijks? Ze

kunnen toch niet opeens zomaar weer je wijntje afpakken?”

Mijn dochter stelt voor - en hier komt, al zegt ze het zelf, alweer een goed idee - om gedoogcafés te openen voor middelbare scholieren onder de zestien. (Ze verwacht dat de achttien jaar-regeling snel weer wordt teruggedraaid: „Weet je hoeveel geld de overheid gaat mislopen aan accijns op alcohol?”) In het gedoogcafé krijg je een stempeltje als je bier of wijn bestelt. Iedereen mag twee stempeltjes per avond. Hier kunnen veertienjarigen veilig hun favoriete hobby uitoefenen: doen alsof ze achttien zijn. Beetje drinken, beetje aangeschoten worden, beetje stoer doen. Volgens de visie van mijn dochter moet het gedoogcafé ook een plek zijn waar het voor veertienjarigen volkomen normaal is om aan het einde van het seksalfabet te beginnen. „Bij de Z van Zoenen.”

LUISTERTIP

Veertienjarigen herkennen zich misschien in de tekst van **Alles of Niets** van Brainpower: „je praat wel met een grote bek/maar je doet is zo wack/je doet nog rijper dan sex/maar bent groener dan Shrek”.